

מגזל העצמאות

בארץ־ישראל קם העם היהודי בה עצבה דמותו הרוחנית, הדתית והמדינית, בה חי חיי קוממיות ממלכתית, בה יצר נכסי תרבות לאומיים וכללי־אנושיים והוריש לעולם כלו את ספר הספרים הנצחי.

לאחר שהגלה העם מארצו בכח הזרוע שמר לה אמונים בכל ארצות פזוריו, ולא חדל מתפלה ומתקנה לשוב לארצו ולחדש בתוכה את חרותו המדינית.

מתוך קשר היסטורי ומסורתי זה חתרו היהודים בכל דור לשוב ולהאחז במולדתם העתיקה; ובדורות האחרונים שבו לארצם בהמונים, וחלוצים, מעפילים ומגנים הפריחו נשמות, החיו שפתם העברית, בנו כפרים וערים, והקימו ישוב גדל והולך השליט על משקו ותרבותו, שוחר שלום ומגן על עצמו, מביא ברפת הקדמה לכל תושבי הארץ ונושא נפשו לעצמאות ממלכתית.

בשנת תרנ"ז (1897) נתכנס הקונגרס הציוני לקול קריאתו של הוגה חזון המדינה היהודית תאודור הרצל והכריז על זכות העם היהודי לתקומה לאומית בארצו.

זכות זו הכרה בהצהרת בלפור מיום ב' בנובמבר 1917 ואשרה במנדט מטעם חבר הלאומים, אשר נתן במיוחד תקף בינלאומי לקשר ההיסטורי, שבין העם היהודי לבין ארץ־ישראל ולזכות העם היהודי להקים מחדש את ביתו הלאומי.

השוואה שנתחוללה על עם ישראל בזמן האחרון, בה הכרעו לטבח מיליונים יהודים באירופה, הוכיחה מחדש בעליל את ההכרח בפתרון בעיית העם היהודי מחדש המולדת והעצמאות על־ידי חדוש המדינה היהודית בארץ־ישראל, אשר תפתח לרוחה את שערי המולדת לכל יהודי ותעניק לעם היהודי מעמד של אמה שות־זכיות בתוך משפחת העמים.

שארית הפליטה שנצלה מהטבח הנאצי האים באירופה ויהודי ארצות אחרות לא חדלו להעפיל לארץ־ישראל, על אף כל קשי, מניעה וסכנה, ולא פסקו לתבֵּע את זכותם לחיי כבוד, חרות ועמלי־ישרים במולדת עמם.

במלחמת העולם השנייה תרם הישוב העברי בארץ את מלוא־חלקו למאבק האמות השוחרות חרות ושלום נגד כחות הרשע הנאצי, ובדם חיליו ובמאמצו המלחמתי קנה לו את הזכות להמנות עם העמים מיסדי ברית האמות המאחדות.

ב־29 בנובמבר 1947 קבלה עצרת האומות המאחדות החלטה המחייבת הקמת מדינה יהודית בארץ־ישראל; העצרת תבעה מאת תושבי ארץ־ישראל לאחזו בעצמם בכל הצעדים הנדרשים בצדם הם לבצוע ההחלטה. הפרה זו של האומות המאחדות בזכות העם היהודי להקים את מדינתו אינה נתנת להפקעה.

זוהי זכותו הטבעית של העם היהודי להיות ככל עם ועם עומד ברשות עצמו במדינתו הרבנית.

לפיכך נתפסנו, אנו חברי מועצת העם, נציגי הישוב העברי והתנועה הציונית, ביום סיום המנדט הבריטי על ארץ־ישראל, ובתקף זכותנו הטבעית וההיסטורית ועל יסוד החלטת עצרת האומות המאחדות אנו מכריזים בזאת על הקמת מדינה יהודית בארץ ישראל, היא מדינת ישראל.

אנו קובעים שהחל מרגע סיום המנדט, הלילה, אור ליום שבת ו' איר תש"ח, 15 במאי 1948, ועד להקמת השלטונות הנבחרים והסדירים של המדינה בהתאם לחקה שתקבע עלידי האספה המכוננת הנבחרת לא יאחר מ'1 באוקטובר 1948 – תפעל מועצת העם כמועצת מדינה זמנית ומוסד הבצוע שלה, מנהלת־העם, יהיה את הממשלה הזמנית של המדינה היהודית, אשר תקרא בשם ישראל.

מדינת ישראל תהא פתוחה לעליה יהודית ולקבוצ גליות; תשקד על פתוח הארץ לטובת כל תושביה; תהא משתתה על יסודות החרות, הצדק והשלום לאור חזונו של נביאי ישראל; תקים שויון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה בלי הבדל דת, גזע ומין; תבטיח חפש דת, מצפון, לשון, חנוך ותרבות; תשמור על המקומות הקדושים של כל הדתות; ותהיה נאמנה לעקרונותיה של מגלת האומות המאחדות.

מדינת ישראל תהא מוכנה לשתף פעלה עם המוסדות והנציגים של האומות המאחדות בהגשמת החלטת העצרת מיום 29 בנובמבר 1947 ותפעל להקמת האחדות הכלכלית של ארץ־ישראל בשלמותה. אנו קוראים לאומות המאחדות לתת יד לעם היהודי בבנין מדינתו ולקבל את מדינת ישראל לתוך משפחת העמים.

אנו קוראים – גם בתוך התקפת־הדמים הנערכת עלינו זה חדשים – לבני העם הערבי תושבי מדינת ישראל לשמור על שלום ולטל חלקם בבנין המדינה על יסוד אזרחות מלאה ושוה ועל יסוד נציגות מתאימה בכל מוסדותיה, הזמניים והקבועים.

אנו מושיטים יד שלום ושכנות טובה לכל המדינות השכנות ועמיהן, וקוראים להם לשתף פעלה ועזרה הדדית עם העם העברי העצמאי בארצו. מדינת ישראל מוכנה לתרום חלקה במאמץ משותף לקדמת המזרח התיכון כלו.

אנו קוראים אל העם היהודי בכל התפוצות להתלכד סביב הישוב בעליה ובבנין ולעמד לימינו במערכה הגדולה על הגשמת שאיפת הדורות לגאלת ישראל.

מתוך בטחון בצור ישראל הננו חותמים בחתימות ידנו לעדות על הכרזה זו, במושב מועצת המדינה הזמנית, על אדמת המולדת, בעיר תל־אביב, היום הזה, ערב שבת, ה' איר תש"ח, 14 במאי 1948.